

L'altra guerra de l'aigua

Fusions, opes i adquisicions d'accions són habituals en el món de l'economia. Però quan l'objecte de desig és quelcom tan sensible com l'aigua, el pretendent és la multinacional francesa Suez i les preteses són dues empreses emblemàtiques com Agbar i Aigües de València, l'episodi pren una altra dimensió. Vet ací un serial sobre el control de l'aigua que brolla de les nostres aixetes.

Una amistançada satisfeta, una pretesa reticent i un conqueridor repudiat, però incansable. Són els perfils als quals s'ajustarien els personatges de la darrera batalla empresarial que es lliura a casa nostra. Si fa any i mig l'element de discòrdia fou el gas, ara ho és l'aigua i el control pel subministrament. Aigües de Barcelona (Agbar), Aigües de València i la multinacional francesa Suez Environment s'han convertit en protagonistes –accidentals, involuntaris i premeditats, per aquest ordre– d'una guerra per a consolidar i estendre el seu domini. L'aigua també desperta passions a les altes esferes de l'economia. Les espases són a punt i la batalla acaba de començar.

El transport de l'aigua des de les fonts naturals fins a les aixetes de casa

nostra és un negoci que mou centenars de milions d'euros i al voltant del qual s'han estructurat empreses de referència. Tot i que la gestió integral de l'aigua, en principi, és una competència de l'administració local, la iniciativa pública ha cedit progressivament les responsabilitats a la iniciativa privada, per mitjà de concessions per períodes fins a seixanta anys. Aquestes empreses són les que cada tres mesos ens fan arribar les factures, tant si és a nom d'Aterca (Calvià), com de Secomsa Aigües (Cambrils), Aquagest (Alacant), Emivasa (València) o Aigües de Catalunya (Corbera d'Ebre). Allò que molts ignoren és, però, que sota aquesta pluja de noms s'amaguen dues úniques companyies: Agbar i Aigües de València. I que, darrere, plana l'ombra d'una tercera, la totpoderosa multinacional francesa Suez, que ha aconseguit d'immiscir-se en el nostre mercat de l'aigua. L'ombra de la firma francesa és més fosca, de fet, des que a l'octubre passat, i de manera completament inesperada, va adquirir el 33% d'Aigües de València, una operació que va deixar estupefacte l'empresariat autòcton i que pot representar un primer pas per a controlar totalment l'aigua que brolla de les aixetes de casa nostra i, qui ho sap, fer les primeres passes d'una hipotètica fusió entre Agbar i Aigües de València. La lògica de les concentracions, que amb tanta força s'ha imposat aquests darrers anys en el sector de serveis energètics, podria apuntar en aqueixa direcció. Els ànims, tanmateix, semblen molt freds i l'alcalvota no sembla que estigui per la feina. "Agbar i Aigües de València són dos grups amb cultures molt diferents, amb una potència de desenvolupament important en el mercat nacional i internacional de l'aigua que és prou gran per a tots dos actors", explica Jean-Louis Chaussade, director general de Suez Environment, alhora que nega la possibilitat que hi haja una fusió en un termini mitjà. Però anem a pams.

El pretendent. Suez és, ara com ara, un membre del selecte grup d'incontestables companyies europees que aquests darrers anys s'ha prodigat en

maridatges i fusions en vista del procés de concentració pel qual travessa el sector energètic. L'empresa, fundada amb el nom de Lyonnaise des Eaux el 1880, és la sisena operadora de gas, la cinquena productora d'electricitat i la primera subministradora de serveis energètics d'Europa. El 2006 tingué uns ingressos de 443.000 milions d'euros i va donar servei a 200 milions d'individus, dels quals 80 milions eren abonats als serveis d'aigua. Suez manté una molt bona relació amb "la Caixa" i el grup d'empreses bastides al voltant d'aquesta entitat. Per exemple, Suez és la tercera accionista de Gas Natural, darrere de Repsol i de "la Caixa". La darrera operació amb l'entitat catalana ha estat relacionada precisament amb l'aigua. A mitjan mes passat, Suez i "la Caixa", a través de la societat Hinusa, van passar a controlar el 90% del capital d'Agbar (vegeu gràfic a la pàgina següent) després de prosperar l'opa que mesos abans havien llançat. Suez i "la Caixa" detenien fins a aquell moment el 56% de les accions i van pagar 27,65 euros per acció. Per a Juan Antonio Guijarro, director d'Agbar Aigua, l'operació "no introdueix cap canvi significatiu a la companyia, sinó que referma el compromís d'aquestes dues entitats amb Agbar", si bé permet de reforçar el pacte per controlar la companyia de "forma concertada".

L'amistançada satisfeta. Suez és soci de referència d'Agbar des que el 1991, la companyia francesa va pactar amb "la Caixa" l'entrada en l'accionariat de l'empresa d'aigües. D'aleshores ençà, la firma que dirigeix Guijarro no ha fet sinó créixer –si bé amb alguna ensopegada ressenyable, com l'operació frustrada d'Agua Argentina– i avui és l'empresa líder en gestió de l'aigua a l'estat espanyol. Abasta 1.131 municipis i una població de més de 12 milions de persones. En l'àmbit internacional, l'any passat va adquirir Bristol Water i té una presència important a l'Amèrica Llatina, si bé "els mercats asiàtics i nord-americans també presenten bones perspectives". A casa nostra, Agbar és l'empresa subministradora de referència al Principat, bé amb el

nom d'Agbar o amb noms diferents, perquè és habitual que les grans empreses dels sectors impulsen aliances amb firmes més menudes de les que tenen el control. L'aigua que arriba a les aixetes de Barcelona i l'àrea metropolitana (amb més de 4,5 milions d'habitants), Puigcerdà, Roses, Mollerussa, Amposta... entre molts més indrets, porta la signatura d'Agbar i, de retruc, de la francesa Suez. A les illes Balears, és present a Palma de Mallorca, ses Salines, Santanyí i Maó. L'altra plaça forta d'Agbar a la península és Alacant, on ha assolit una presència important. Per mitjà de la filial Aquagest, Agbar controla el 60% del subministrament de les comarques del sud del País Valencià i, a més, va aconseguir de renovar la concessió l'any 2006 a la ciutat d'Alacant.

Pretesa reticent. La solidesa d'Aquagest (Agbar) és, de fet, el principal obstacle perquè Aigües de València esdevinga l'empresa de referència al País Valencià, el seu teòric mercat natural. La companyia, fundada el 1890 per donar servei a la ciutat de València, concentra el 80% del mercat hídric de les comarques centrals i hi gestiona 237 concessions. Guanyar terreny a Alacant, ho saben bé a l'empresa, resulta difícil, quan es tracta de competir amb Agbar. I més al nord, a Castelló, Facsa-Foment Urbà, accionista d'Aigües de València i per tant *empresa amiga*, monopolitza quasi tota l'activitat. No obstant això, Agbar va posar l'any passat la primera estaca a les comarques de Castelló, en una operació que fou observada amb molta suspicàcia pels empresaris locals. L'empresa catalana es va consorciar amb Marina d'Or per aconseguir la concessió d'una part del terme de Cabanes (Plana Alta), en detriment de Facsa. L'operació, més enllà d'una base legal molt discutible, significava fer un badall amb risc d'expansió en el que fins aleshores era el vedat de les empreses valencianes. El gran colp, però, encara havia d'arribar.

Per volum de negoci, implantació social i capital, Aigües de València no és, ni de bon tros, comparable amb Agbar. No obstant això, la companyia valenciana sempre ha gaudit al Pa-

és València d'una valoració especial, d'una consideració que va molt més enllà de la facturació o de la cotització a la borsa. Potser és perquè l'alcaldessa Rita Barberà es va entestar en la necessitat de *valencianitzar* la companyia als anys 90, o bé perquè l'ex-president Eduardo Zaplana la va voler utilitzar de plataforma per organitzar un grup mediàtic de la seua corda en l'anomenada *operació Tabarka*, la qüestió és que Aigües de València ha ocupat molts i molts titulars de premsa. Els canvis a la direcció i l'absència d'una majoria estable a l'accionariat han fet córrer rius de tinta a la capital valenciana. No obstant això, al juny passat, començava a albirar-se la llum al final del túnel. Els quatre accionistes valencians presents a l'empresa (Banc de València, Lubasa, Foment Urbà de Castelló i Vicente Boluda) arribaven a un acord per a aixoplugar totes les seues participacions sota una única societat, Agval, que amuntegava a partir d'aleshores el 60,67% de les accions, cosa que els permetia de prendre el control d'Aigües de València. La companyia, finalment, s'havia *valencianitzat*. Ara bé, quedava un 33% de les accions a mans de Saur, filial d'un altra multinacional

francesa, Bouygues. Però Saur, farta dels conflictes i maldecaps, volia vendre la seua participació a l'empresa valenciana. El febrer de l'any passat, els socis locals llançaven una opa per controlar totalment l'empresa a un preu de 90 euros l'acció. No pas poques empreses es van mostrar aleshores interessades a licitar pel 33% que Saur volia vendre. Empreses de la construcció, com la valenciana Rocer-Alcisa, que oferia 159 euros per acció, es postulaven per a entrar-hi. Allò que quedava clar, fos com fos, era que dels francesos de Saur no en quedaria ni rastre, a Aigües de València. Fins que el 17 d'octubre, la multinacional Suez anunciava que acabava de comprar el 33% a Saur per 135 milions d'euros. La companyia que dirigeix Chaussade havia pagat 208 euros per acció, un preu molt superior al valor real de les accions (la cotització mitjana el 2006 havia estat de 77,81 euros). L'operació deixava bocabadats els socis locals, que veien com una companyia en directa competència hi entrava per la porta de darrere. L'astorament és comprensible: Suez, en tant que accionista majoritari d'Agbar, és un competidor natural dels valencians. El 90% dels concursos a què opten

Aigües de València coincideix amb Agbar. Per a Jean-Louis Chaussade, aquesta circumstància no hauria de ser cap problema perquè "estem disposats a aplicar un codi de conducta" a fi que no hi haja un conflicte d'interessos a l'hora de prendre decisions.

A l'animadversió amb què Suez ha estat rebut a València respon la multinacional francesa amb una crida a la tranquil·litat. La seua intenció, diuen, no és de fagocitar la companyia fins a prendre'n el control sinó de "cooperar". "Desitgem implicar-nos en el desenvolupament d'Aigües de València mitjançant una col·laboració, aportant-li el saber fer i l'experiència internacional de Suez Environment", argumenta Chaussade, alhora que defineix la seua companyia "no pas com un soci financer que cerque el benefici a curt termini; som un soci operatiu i podem aportar valor afegit" a Aigües de València. De comprar el 60% de les accions a mans d'Agval, no volen ni sentir-ne parlar.

Les bones paraules de Chaussade han caigut, de moment, en sac foradat. La inesperada entrada de Suez ha estat com una bomba en una empresa que, després de molts anys de lluites canòniques, d'estira-i-arroses, pareixia establir-se. A la preocupació que aquests darrers anys havia creat l'entrada de les empreses de la construcció com FCC, Sacir o Dragados en el mercat del subministrament hídric, s'hi afegeix ara un nou maldecap. De moment, Agval és refractari a deixar que Suez ocupe els cinc seients que li corresponen al consell d'administració, tot adduint que això significaria deixar entrar la competència a casa. La principal carta amb què compta Agval és una sentència que va impedir a Acciona d'asseure's al consell d'administració de FCC, perquè el jutge considerà que totes dues empreses eren competència. "Nosaltres som accionistes de llarg recorregut i amb el temps -explica Chaussade- sabem que desenvoluparem un diàleg i una col·laboració fructífera i positiva per a totes les parts", per a Suez i per a Agval. Casament o divorci? Això queda per a un altre capítol.

Violeta Tena